

Ισορροπία τρόμου για το Ιράν

Η Υεμένη παραμένει σκληρό καρύδι, παρά την υπεροπλία των επιτιθέμενων

■ του Γιώργου Αναστασίου

Οι ΗΠΑ και το Ιράν εδώ και μέρες δεν ανταλλάσσουν πλήγματα, πλην κάποιων «επεισοδίων» δευτερεύουσας σημασίας, σε σύγκριση πάντα με την ολομέτωπη σύρραξη που είχε προηγηθεί. Το δε κατοχικό παρακράτος κάνει τον φόβιο κοριό, και στα παρασκήνια εξακολουθεί να πιέζει ώστε να «καθαρίσουν» για λογαριασμό του, ενώ το ίδιο μένει στο απυρόβλητο, οι Αμερικάνοι. Ο Αμερικανός πρόεδρος έχει όμως τώρα άλλες φούριες: ιδρώνει για να βάλει σε μια τάξη το εσωτερικό μέτωπο, καθώς οι ΗΠΑ μπαίνουν στην τελική ευθεία για τις κρίσιμες ενδιάμεσες εκλογές. Και δηλώνει ότι δεν θα υπάρξει νέα αμερικανική επίθεση στο Ιράν πριν γίνουν οι εκλογές (αν και τάχα «δεν τον νοιάζουν»), ευελπιστώντας στην... επιείκεια των αγορών όσον αφορά τις τιμές των καυσίμων. Ταυτόχρονα εξαναγκάζει τους Ευρωπαίους να αποσιλώσουν ό,τι έχει απομείνει από τα στρατηγικά τους αποθέματα και σε φυσικό αέριο, ενώ παράλληλα βάζει τους στρατηγούς του να σπαζοκεφαλιάζουν μπας και ανακαλύψουν τη μαγική φόρμουλα πολέμου που θα λυγίσει επιτέλους την Τεχεράνη.

Κατά τα άλλα, ο επικοινωνιακός πόλεμος μαίνεται. Τα δυτικά ΜΜΕ, σε διατεταγμένη υπηρεσία, φιλοτεχνούν μια ροζ εικόνα που δείχνει τις ΗΠΑ να ελέγχουν τα πάντα στη Μέση Ανατολή, το δε Ιράν να παραπαίει λόγω και του οικονομικού στραγγαλισμού, και να είναι έτοιμο να υπογράψει οτιδήποτε προκειμένου να μην εξαφανιστεί από τον χάρτη. Όλοι ξέρουν πόσο απέχει αυτό από την πραγματικότητα (ΗΠΑ-Ισραήλ ξεκίνησαν μια επίθεση που απέτυχε, και τώρα δεν βρίσκουν εύσημο τρόπο να απεγκλωβιστούν), αλλά ελάχιστοι τολμούν να χαλάσουν την εικόνα. Π.χ. να επιση-

μάνουν ότι οι αμερικανικές δυνάμεις αντιμετωπίζουν έλλειψη στα οπλικά συστήματα αιχμής, ενώ έχουν χάσει πάνω από 80 αεροσκάφη και σχεδόν όλες τις βάσεις τους στην περιοχή, οπότε αναγκάζονται να ανεφοδιάζονται από τη μακρινή βρετανική βάση του Ντιέγκο Γκαρσία... Όσον αφορά την οικονομική ασφυξία, για τους Ιρανούς φαίνεται να ισχύει ακόμη η παροιμία για τον βρεγμένο που δεν φοβάται τη βροχή. Κι αυτό είναι καλό για όλους καθώς, εάν νιώσει ότι πράγματι πνίγεται, μπορεί όχι μόνο να «πάρει μαζί του» τους αντιδραστικούς μονάρχες και εμίρηδες, πλήττοντας τις πετρελαϊκές και άλλες υποδομές τους, αλλά και να σπρώξει έτσι σε δίνη τη διεθνή οικονομία στο σύνολό της.

ΝΟΤΙΟΤΕΡΑ ΟΜΩΣ, στο μέτωπο της Ερυθράς Θάλασσας, η σύγκρουση μαίνεται. Η απόφαση της Σαουδικής Αραβίας να επιτεθεί εκ νέου στην Υεμένη ώστε να ξεπλύνει την ντροπή της πρόσφατης ταπεινωτικής ήττας της από τους «ξυπόλητους», και να τους στερήσει έτσι τον πλήρη έλεγχο του στρατηγικού στενού Μπαμπ ελ-Μαντέμπ, έχει κλιμακώσει την αντιπαράθεση. Οι Σαουδάραβες επιχείρησαν με μαζικές αεροπορικές επιδρομές, που υποβοηθούνται από τη Γαλλία και τη Βρετανία (μετά την άρνηση των ΗΠΑ να εμπλακούν), να κάψουν το ηθικό του άμαχου πληθυσμού και να ενθαρρύνουν τις χερσαίες δυνάμεις που τους έχουν απομείνει επιτόπου – οι οποίες είχαν τραπεί σε φυγή μπροστά στην ορμητική επίθεση του υεμενίτικου στρατού και των πολιτοφυλακών του κινήματος Ανσαράλα.

Αλλά τα αποτελέσματα ήταν πενιχρά, λόγω και της ανεπίλυτης ακόμα κόντρας με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα,

Γελοιογραφία του Υεμενίτη Καμάλ Σαράφ δείχνει επάνω τον Ερντογάν θυμωμένο, την εποχή που αποκαλύφθηκε ότι οι Σαουδάραβες δολοφόνησαν και τεμάχισαν τον δημοσιογράφο Κασόγκι στο προξενείο τους στην Κωνσταντινούπολη. Κάτω, ένας άλλος Ερντογάν σήμερα: έχοντας τσεπώσει τα πετροδολάρια, συμμετέχει στον διαμελισμό της Υεμένης...

που έχουν επίσης χερσαία παρουσία αλλά διαφορετικά σχέδια για την Υεμένη. Έτσι οι Σαουδάραβες άσκησαν αφόρητες πιέσεις στις άλλες δύο συνιστώσες της «Συμμαχίας της Μέκκας», το Πακιστάν και την Τουρκία, να συμμετάσχουν ενεργητικά στην επίθεση. Ο βαθμός πραγματικής εμπλοκής των δύο εταίρων παραμένει άγνωστος, καθώς τόσο η Άγκυρα όσο και η Ισλαμαμπάντ προτιμούν να κρατούν χαμηλό προφίλ, αφού έχουν προειδοποιηθεί από πολλές πλευρές ότι δεν θα μείνει αναπάντητη η συμμετοχή τους σε καίρια πλήγματα κατά δυνάμεων που αντιστέκονται στις ΗΠΑ και το Ισραήλ.

Στο μεταξύ οι Υεμενίτες, σε απάντηση των πολύνεκρων

σαουδαραβικών επιδρομών, εξακολουθούν να καταφέρουν βαριά πλήγματα –με πυραύλους και drones– τόσο σε πετρελαϊκές εγκαταστάσεις όσο και σε αεροδρόμια της Σαουδικής Αραβίας, φτάνοντας να ανακοινώσουν την... απαγόρευση πτήσης αεροσκαφών πάνω από το σαουδαραβικό έδαφος «πλην ανθρωπιστικών πτήσεων»! Τυχόν νέα σαουδαραβική ταπείνωση, που θα επιβεβαιώσει τον έλεγχο των Υεμενιτών στην είσοδο-έξοδο της Ερυθράς Θάλασσας, φέρνει βέβαια πιο κοντά τον κίνδυνο να «παρασυρθούν» στη σύγκρουση τόσο οι ΗΠΑ όσο και το Ιράν – συγχωνεύοντας έτσι τα ανοιχτά μεσανατολικά μέτωπα σε μια ενιαία σύρραξη μεγάλων διαστάσεων και απρόβλεπτης κατάληξης.

Στο έλεος των τζιχαντιστών

Η συμφωνία που υπέγραψαν οι Κούρδοι ηγέτες της Συρίας με τον γραβατοφορμένο τζιχαντιστή αλ-Σαράα, ελέω Τουρκίας αυτοδιορισμένο «πρόεδρο» της χώρας, υλοποιείται όσο καλά θα ανέμενε οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος. Δηλαδή καθόλου καλά. Η υποτιθέμενη ενσωμάτωση των Κούρδων της Ροζάβα στο «απελευθερωμένο από τον δικτάτορα Άσαντ» (και κολοβωμένο από την τουρκική και ισραηλινή στρατιωτική κατοχή) συριακό κράτος εξελίσσεται σε ιστορία τρόμου. Οι μαχητές των κουρδικών Μονάδων Προστασίας του Λαού (YPG), που υποχρεώθηκαν από την ειρηνευτική συμφωνία να ενταχθούν στον «επίσημο» στρατό, αφήνοντας απροστάτευτο τον άμαχο πληθυσμό, ζουν έναν εφιάλτη.

Ένας από αυτούς ήταν ο Σιπάν Χιζνί, που τοποθετήθηκε σε «επίσημη» στρατιωτική μονάδα με έδρα τη Χασάκα. Την περασμένη εβδομάδα οι τζιχαντιστές τον βασάνισαν και τελικά τον αποκεφάλισαν, βιντεοσκοπώντας μάλιστα όλη αυτή τη φρίκη. Οι ίδιοι τις προηγούμενες ημέρες, με τις πλάτες του τουρκικού κατοχικού στρατού αλλά και ενθαρρυμένοι από τη δυτική υποστήριξη στο νέο... δημοκρατικό καθεστώς, παρέλαιναν ένοπλοι στους κουρδικούς δρόμους προειδοποιώντας ότι θα σφάξουν όλους τους Κούρδους! Ο αποκεφαλισμός του Χιζνί ήταν για την κουρδική νεολαία η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Άρχισαν να διαδηλώνουν στο Κομπάνι, αλλά απέναντί τους (παρόλο που το Κομπάνι υποτίθεται ότι ελέγχεται από κουρδική αστυνομία) βρήκαν τους κυβερνητικούς τζιχαντιστές, οι οποίοι άνοιξαν πυρ και συνέλαβαν 27 διαδηλωτές. Όταν οι τζιχαντιστές επιχείρησαν να μεταφέρουν τους συλληφθέντες στο Χαλέπι, αυτοί αντιστάθηκαν. Τότε οι δεσμώτες έβαλαν φωτιά στον θάλαμο που τους είχαν κλειδωμένους. Εννέα Κούρδοι κάπκαν ζωντανό, και οι υπόλοιποι 18 υπέστησαν βαριά εγκαύματα. Ποια ήταν η αντίδραση της κουρδικής ηγεσίας; Μίλησε για προβοκάτσια, και κάλεσε τον κουρδικό λαό να διατηρήσει την ψυχραιμία του, εκφράζοντας εμπιστοσύνη ότι οι «αρμόδιες αρχές» (των τζιχαντιστών!) θα επιλύσουν την υπόθεση... Και ποια ήταν η προβοκάτσια; Ότι οι διαδηλωτές κατήγγειλαν τον αποκεφαλισμό του Χιζνί και αποκάλεσαν άνευ όρων υποταγή τη δήθεν «ενσωμάτωση στους νέους θεσμούς».

Τοποθετείται έτσι μια ηγεσία που υπέγραψε ό,τι της υπαγόρευαν οι Αμερικάνοι και λοιποί δυτικοί, δίχως να αποσπάσει έστω στοιχειώδεις εγγυήσεις για τον σεβασμό της ζωής και της αξιοπρέπειας του κουρδικού πληθυσμού. Την ίδια δυσφορία είχε δείξει όταν οι Κούρδοι φοιτητές αρνήθηκαν να αποδεχθούν τη μείωση της διδασκαλίας στη μητρική τους γλώσσα κατά διαταγή της κυβέρνησης της Δαμασκού. Μέχρι στιγμής, δηλαδή, η συμφωνία που υπογράφηκε έχει αφήσει τον κουρδικό λαό εντελώς ανυπεράσπιστο, στο έλεος των κυβερνώντων τζιχαντιστών...